masă revărsă uă abondentă lumină. Dómna Clotilda (ast-fellŭ se numea acea femee) aruncă cărţile; patru persóne ce staŭ în picióre aşteptŭ cu impacienţă sacrul rĕspunsŭ ce va eşi din gura acesteĭ zodiaşe.

Amantele care bănuescŭ în contra fidelităţiĭ amanţilorŭ lorŭ, acellea ce nu nascŭ copiĭ, séŭ acellea care n'aŭ traiŭ bunŭ în viaţa conjugală, visitezŭ cu inimile palpitânde camera No. 4, aruncŭ moneda de duoĭ francĭ în puşculiţa Dómneĭ Clotilda şi apoĭ se depărtezŭ după ce maĭ ântêiŭ priimescŭ unŭ rĕspunsŭ óre-care.

În camera de alăturĭ cu D-na Clotilda la No. 5, locuesce Domnul Marcu, clientela acestuia numaĭ ḑioa 'lŭ póte afla, căcĭ de la 5 ore séra părăsesce othelulŭ luĭ tata Jannot şi d'abia la 9 diminéţa se întórce, ghicesce minunatŭ trecutulŭ şi prevestesce viitorulŭ şi în ast-felŭ de gadŭ 'şĭ-a perfecţionat sciinţa sa, în câtŭ este imposibilŭ de a se plânge clientela luĭ décă pentru fie-care respunsŭ alŭ sĕŭ priimesce cincĭ francĭ.

Camera No. 6, erea după cum amŭ vĕḑutŭ asilulŭ jucătorilorŭ de cărţĭ claseĭ superióre, de vreme ce celle de sub No. 7 şi 8 servéŭ pentru D-lŭ Pepenel, la aceia cu No. 9, se fabricaŭ contra-cneĭ pentru casele de banĭ şi uşile bogaţilorŭ, iară celle-l-alte camere ereaŭ închiriate în fine la personagiurĭ care esersaŭ profesiunile celle maĭ oneste şi numaĭ No. 13, erea liberŭ în séra aceia.

Orologiulŭ suna 9 ore din nópte şi duoĭ Domnĭ fumândŭ ţigărĭ de havană şi învestiţĭ cu unŭ costumŭ elegantŭ aŭ intratŭ la D-lŭ Pepenel, camera No. 13 s'a

iluminatŭ imediatŭ şi dupĕ ce s'aŭ astupatŭ şi celle maĭ micĭ crăpăturĭ şi s'aŭ lăsatŭ transperantele, aceĭ duoĭ Domnĭ aŭ fostŭ conduşĭ de D-na Susana în camera pregătită cu atâta misterŭ. Unulŭ dintr'ênşiĭ erea Baronulŭ Logniolo, iară cellŭ-l-altŭ unŭ june inteligentŭ blondŭ şi cu ochiĭ albastri, pronunţândŭ rĕŭ limba francesă şi avêndŭ fisionomia englesă. S'aŭ aşedatŭ unulŭ în faţa celluĭ-l-altŭ iar puţinŭ maĭ departe de masă a luatŭ posiţiune D-lŭ Pepenel care le-a oferitŭ cărţĭ de jocŭ.

Ambiĭ deschiḑêndŭ pungile lorŭ a formatŭ fie-care d'înaintea sa pe masă purcóe de aurŭ şi asignaţiĭ. Jocul a începutŭ de o cam dată dupĕ obiceiŭ cu sânge rece iar dupĕ uă trecere de uă oră jucătoriĭ noştrii ereaŭ în stare să ponteze şi capetele lorŭ.

1000 ludovicĭ în hărtie ereaŭ pe 3 de trefle ce se ponta de Smith (ast-fellŭ se numea streinulŭ), în duoĕ trăsăturĭ ale cărţilorŭ fortuna se părea desavantagósă, 3 de trefle a căştigatŭ de treĭ orĭ şi Malatesta a umatŭ ca unŭ comerciante onestŭ aquitândŭ poliţele luĭ, a număra imediatŭ conjucătoruluĭ sĕŭ suma de 60,000 fr., şi cu tótă indiferenţa ce se observa într'ênsulŭ uă palóre acoperea faţa sa şi picăturĭ de sudóre rece se rostogolea pe fruntea sa.

— Ah! pe D-ḑeulŭ meŭ, Domnule Baronŭ, cu acéstă sumă póte cine-va trăi într'o lună de ḑille în abondenţă în Noa-Jorca, a ḑisŭ Smith luândŭ baniĭ câştigaţĭ şi commandândŭ douĕ pahare de coniacŭ.

— Atuncĭ iată şi restulŭ, suntŭ tocmaĭ încă atâta şi câştigând şi pe acésta, veţĭ putea ca în locŭ de una să

trăiţĭ două lunĭ după cum doriţĭ a adăogatŭ Malatesta cu unŭ surîsŭ satanicŭ.

— Inainte, cartea ḑece ochĭ póte decide propunerea D-tale. Uă nouă mişcare a cărţilorŭ a aratatŭ totŭ pe Smith biruitorŭ, relatărĭ de bucurie şi de întristare a umplutŭ atuncĭ camera şi ambiĭ jucătorĭ aŭ schimbatŭ nisce privirĭ diametralmente opuse.

D-lŭ Pepenel a intratŭ la timpŭ, iar paharele cu coniaculŭ aŭ fostŭ imediatŭ desertate.

— D-lŭ Pepenel este rugatŭ a credita pe Baronulŭ cu treĭ miĭ ludovicĭ pentru uă oră, séŭ cellŭ multŭ 24 a ḑisŭ Malatesta.

Erea mieḑuluĭ nopţiĭ, ora cândŭ ilusiunea superstiţioşilorŭ crede că spiritele celle rele esŭ din infernalele lorŭ culcuşurĭ, spre a aduce ispita către muritorĭ, când şi suma de 60000 francĭ risca de a trece în posesiunea luĭ Smith. de o dată unŭ ţipătŭ oribilŭ alŭ streinuluĭ a întreruptŭ joculŭ.

Pepenel şi falşulŭ Baronŭ s'aŭ privitŭ între dênşiĭ.

— Sufferiţĭ, a ḑisŭ cu sânge rece Malatesta către Smith, póte că este resultatulŭ uneĭ bucuriĭ exagerete.

— Oh ! Dumneḑeulŭ meŭ, inobilŭ asasinŭ a strigatŭ nenorocitulŭ Smith ţiindŭ mâinele pe pânticĭ şi tresărind de durerĭ, iată unde 'mi-erea destinul să e...x...p...i...rŭ.

In zadarŭ limba sa se muncea a pronuncia căte-va cuvinte, erea tărḑiŭ, strichina (otrava cea maĭ grozavă) se aruncase în coniacŭ într'uă doză prea mare, privirile sălbatice s'aŭ pironitŭ pentru ultima óră asupra asasinilorŭ séĭ, şi unŭ sgomotŭ ce a sdruncinatŭ mobilierulŭ

din cameră s'a audită; erea corpulŭ sărmanuluĭ streinŭ ce cădea dupĕ scaunulŭ sĕŭ.

Caldŭ încă fiindŭ corpulŭ fiuluĭ Americiĭ se depunea într'unŭ sacŭ şi dupĕ uă oră unŭ omŭ de unŭ statŭ de uriaşiŭ, din aceia ce staŭ ascunşĭ în suterana othelului tata Jannot fabricândŭ monede falşe, arunca saculŭ în rîulŭ Seneĭ.

Multe viciurĭ tîrăscŭ pe muritoriĭ la rĕutăţĭ, nicĭ unulŭ însă e maĭ periculosŭ, de câtŭ pasiunea joculuĭ de cărţĭ.

SAINT-GERMAIN

In epocha aceia Saint-Germain erea pentru Parisienĭ ceea-ce este astă-ḑĭ strada Mogoşóeĭ pentru Bucurescĭ, aristocratismulŭ, bogăţia, nobleţa şi luxulŭ numaĭ îndrăsnea de a căuta locuinţă la loculŭ acella unde de pe la prînzŭ şi pênĕ la mieḑulŭ nopţiĭ nu înceta mişcarea, caiĭ cu cómele sbîrlite galopaŭ cu mândrie, trăsurĭ luxóse se întrecéŭ pe rótele lorŭ, viḑitiĭ şi lacheiĭ toţĭ strălucéŭ de livrelele lorŭ celle aurite, neraidele garniséŭ balcónele forţândŭ pe trecĕtorĭ a ridica capulŭ spre a le privi, pe cândŭ sunetulŭ armoniosŭ alŭ pianurilorŭ, atingea deliciosŭ auḑulŭ lorŭ.

Séra maĭ cu sémă, traversarea aceluĭ locŭ erea magicŭ, miliarde luminĭ de la primulŭ şi pênĕ la alŭ 5-lea etagiŭ revĕrsaŭ splendórea lorŭ ca uă auroră aurită, lungulŭ şirŭ de magasinurĭ iluminate splendidŭ, poprea la fie-care pasŭ pe trecătorŭ spre a'ĭ arăta operile fru-

mósei arte, de vreme ce pe d'altă parte cantăriţele atingêndŭ clapa pianului prin frumósele lorŭ voce înălţaŭ fantasia muritorului pênă la cerurĭ, déca acesta nu risca de a sufferi ca aceia cari treceaŭ pe lângă peşterile Sirinelorŭ.

Uă splendidă iluminaţiune şi mişcare observa cine-va în Palatulŭ No. 36, equipagiurĭ măreţe cu caĭ de differite culorĭ staŭ arangiate în spaţiósa curte, mulţimĭ de pagĭ se îmbulḑéŭ prin coridóre, orhestra renumituluĭ Paganini esecuta piesele celle maĭ allese, iară salónele ce străluceaŭ de uă lumină feerică, se umpleaŭ de nobiliĭ invitaţĭ.

Sexulŭ frumosŭ erea încântătorŭ. costume luxóse confecţionate din mătăsurile şi catifelele celle maĭ fine, cea maĭ mare parte dintr'ênsele preparate de Dómna Caillot, se trenaŭ după dame cu eleganţă întocmaĭ ca păunulŭ, ce mişcă cu mândriă códa sa, pe cândŭ diademele de briliantŭrĭ strălucindŭ pe cófurile acestorŭ delicate creaţiunĭ, întunecaŭ chiarŭ eclatarea mulţimilorŭ decoraţiunĭ ce împodobéŭ piepturile ilustrilorŭ cavalerĭ. Treĭ din miniştriĭ regeluĭ Filipŭ, cea maĭ mare parte din diplomaţiĭ străinĭ şi flórea aristocraţii bătrâneĭ capitaleĭ Franţeĭ, aŭ onoratŭ acéstă serată, dată de Lordulŭ S ... în onórea ambasadoruluĭ Englesŭ; Miladia Eleonora, traversândŭ cu majestate salónele saluta pe asistenţĭ atrăgêndŭ attenţiunea şi respectulŭ tutulorŭ, şi pe cândŭ totŭ-dé-una erea frumósă în serata aceia fără îndoială arŭ fi mişcatŭ ura şi chiarŭ a îngerilorŭ, surîsulŭ eĭ arunca rose, iară ochiĭ sĕĭ reda viaţă chiarŭ şi morţilorŭ.

Iulian, care a fostŭ celŭ dântêiŭ dintre invitaţĭ, convorbindŭ cu ambasadorulŭ Piemontuluĭ 'ĭ erea imposibilŭ de a înţelege unŭ cuvêntŭ măcarŭ, spiritulŭ nenorocituluĭ june alerga după îngerulŭ sĕŭ ce sbura. Alăturĭ cu dênsulŭ şedea I-iulŭ secretarŭ alŭ Ambasadeĭ Englese, june câtŭ se póte de coquetŭ, neposedândŭ însă presenţa de spiritŭ ce este indispensabilŭ pentru unŭ diplomatŭ.

— De minune, amice, a ḑisŭ unŭ altŭ june de uă talie elegantă şi uă mină majestuósă apropiinduse. De minune, Englitera astă séră a câştigatŭ premiulŭ, singură Miladia S... a fostŭ capabilă de a represinta sexulŭ frumosŭ alŭ patriĭ sélle şi a fi învingătóre, nu este aşa?

— Póte, Domnule Conte, acésta mĕ flatéḑă fără îndoială, şi vă mulţumescŭ pentru acéstă curtoasie, din nenorocire însă suntŭ miopŭ şi 'mĭ este imposibilŭ de a mĕ convinge.

Eh! amice, déca numaĭ unŭ momentŭ puteaĭ vedea cu ochiĭ meĭ te asigurŭ că inima ta, n'arŭ fi rĕmasŭ la loculŭ eĭ.

— Atuncĭ mulţumescŭ natureĭ care m'a creatŭ miopŭ, băgaţĭ însă de sémă Conte fiindŭ-că în asemenea împregiurărĭ, spadele se încruţişeḑŭ cu înlesnire iară glónţele se fixeḑŭ maĭ nemeritŭ.

— Tocmaĭ, preferŭ a'mĭ vĕrsa sângele la unŭ semnŭ numaĭ alŭ acestuĭ ângerŭ, de câtŭ a muri pe patulŭ meŭ din hapurile luĭ Dubois, a adăogatŭ Contele Velliot.

Sunetulŭ musiciĭ ce în momentulŭ acella esecuta valsa şi care invită în sală pe dănţuitorĭ, a întreruptŭ

acestŭ scurtŭ dialogŭ, ce Iulian l'a ascultatŭ cu multă attenţiune. S'a dansatŭ după valsŭ tóte jocurile ce în epocha aceia ereaŭ obicĭnuite şi maĭ cu sémă renumitulŭ Gavoltu, dansŭ favoritŭ ultimilorŭ Regĭ aĭ Franţeĭ, cariĭ maĭ multă attenţiune daŭ pentru exersarea luĭ, de câtŭ pentru prosperitatea supuşilorŭ sĕĭ.

Contele Velliot avu plăcerea de a strânge talia Miladiĭ Eleonora la dansŭ, de vreme ce infortunatulŭ Iulian se sfâşia de gelosie.

Supeul a fostŭ vrednică de a satisface pretenţiile stomachurilor aristocrate. Pe feţele tutulorŭ se desemna bucuria şi veselia şi cu tóte acestea prea lesne ar fi observat cineva, că ochiĭ ceĭ frumoşĭ aĭ luĭ Iulian dovedéŭ orĭ-ce altŭ, afară însă de bucurie; nicĭ chiarŭ un surîsŭ aŭ pututŭ răpi din busele sélle cu tóte apropourile şi conversaţiunile celle animate alle comesenilorŭ sĕĭ, elŭ prin cuvinte laconice numaĭ rĕspundea la întrebările ce i se adresaŭ.

Primele rase ale sóreluĭ aŭ găsitŭ în luxósele şi moile paturĭ pe aceştĭ nobilĭ Domnĭ, iară pe Iulian la Biuroulŭ sĕŭ. Intr'uă mână resemată pe masă 'şĭ ţinea capulŭ de vreme ce cu cea-l-altă scria.

După câte-va momente terminase două epistole, cea dântêiŭ se adresa Conteluĭ Velliot, care conţinea celle următóre.

Domnule Conte,

«Aséră aţĭ ḑisŭ că cu plăcere aţĭ fi încrucişatŭ spada «séŭ aţĭ fi schimbatŭ glónţe pentru Dómna..., iată oca-«siune sĕ dovedițĭ că Conţiĭ nu glumescŭ. La 4 ore post

«meridiane tóte vorŭ fi gata în pădurea Buloniĭ, iară «alegerea armeĭ uă lasŭ Domniĭ Vóstre. Inalta d-tale «educaţiune 'mĭ garantédă că nu veţĭ cere alte expli-«caţiunĭ, cruţândŭ liniştea caseĭ unde în urmă ne amŭ «întêlnitŭ.

«La ordinile D-tale,
«*Iulian*»

Cea-l-altă epistolă erea adresată Miladiĭ S... către care scrie următórele cuvinte:

Scumpă Rosă,

«Suntŭ deja şése lunĭ de cândŭ dominedĭ în inima «mea şi la unŭ semnŭ alŭ tĕŭ numaĭ cu mulţumire îmĭ «daŭ viaţa. Maĭ fidelŭ şi chiarŭ de umbra ta te urmedŭ «pretutindenĭ din momentulŭ de cândŭ te amŭ cunos-«cutŭ şi nicĭ uă-dată, mărturiseşte-o şi tu chiarŭ, aĭ fi «pututŭ a mĕ afla altŭ-felŭ vis-a-vi de tine.

«Egoismulŭ şi vanitatea, ce din nenorocire află asilŭ «maĭ multŭ pe lângă sexulŭ cellŭ frumosŭ, constitue «adesea nenorociţĭ şi chiarŭ perechele celle maĭ fidele. «Cândŭ veĭ citi presenta epistolă póte că voiŭ fi cetăţia-«nulŭ luĭ Pluton, în orĭ-ce casŭ însă fiĭ liniştită, căcĭ «amŭ îngrijit de a pune în siguranţă epistolele télle.

«Rosa, te iubescŭ, mormêntulŭ pentru mine va fi unŭ «infernŭ, déca însă a'şĭ cunósce că aĭ fi udatŭ pămên-«tulŭ cellŭ rece care mĕ va acoperi, cu uă lacrimă a ta, «oh! atuncĭ aşĭ fi căutatŭ mórtea ca printr'ênsa să ca-«pătŭ nemurirea.

«Déca voiŭ fi învingĕtorŭ, la şése ore certŭ voiŭ trece «călare sub ferestrele telle.

«Citesce epistolele mele şi adu'ţĭ aminte de acella ce «te iubesce cu sinceritate.

«Louis.»

Indată ce a terminatŭ aceste epistole şi le-a pusŭ în plicŭ a sunatŭ şi a ordonatŭ servitoruluĭ ce apăruse, să caute pe D-lŭ sub-antreprenorŭ. Dupĕ cincĭ momente, Malatesta era înaintea luĭ Iulian.

— Priimesce, amice, aceste douĕ epistole; aceia către Contele este necesitate a se remite la 10 ore, pe când cea-l-altă către Miladia la 4 ore, a ḑisŭ surîḑêndŭ Iulian.

— Negreşitŭ, déca însă îmĭ liberaĭ şi una a treia pentru banquierulŭ D-tale Paul, spre a'mĭ numĕra 50,000 francĭ, m'aĭ fi salvatŭ fără îndoială, a adăogatŭ Malatesta, care şi luândŭ câte-şĭ treile epistole s'a făcutŭ nevĕḑutŭ lăsândŭ pe Iulian să se repauseze puţinŭ, căcĭ încă din ḑioa trecută nu dormise de locŭ.

Clopotele differitelorŭ orologiurĭ din turnurile acestuĭ mare oraşŭ, aŭ sunatŭ de duoĕ-spre-ḑece orĭ, când Iulian deşteptându-se s'a aşeḑatŭ la biuroŭ şi a scrisŭ differite epistole către maĭ mulţĭ amicĭ aĭ sĕĭ, ce urmaŭ a li se adresa la casŭ când dênsulŭ va muri, justificândŭ pe câtŭ a pututŭ duelulŭ sĕŭ cu Contele, spre a nu da prepusurĭ de a atinge, chiar şi din depărtare, familia Lorduluĭ S... şi dupĕ ce 'şĭ-a regulatŭ affacerile scriindŭ uă epistolă şi către tatălŭ sĕŭ care urma a i se înmâna

vr'o dată prin banquierulŭ lorŭ, a sunatŭ cerêndŭ dejunulŭ, nu terminase încă şi unŭ omŭ conducêndu-se în apartamentulŭ sĕŭ 'ĭ-a remisŭ epistola următóre :

«*Domnule Iulian*,

«Ţĭ mulţumescŭ la extremitate de occasiunea ce'mĭ «offerĭţĭ. Vĕrsândŭ sângele unuĭ cavalerŭ ca D-ta, este «sacrificiŭ ce se aduce la altarulŭ frumuseţiĭ, însă nu«maĭ prin modulŭ acesta voiŭ putea poseda inima Dóm«neĭ......

«Secondariĭ ambilorŭ părţĭ ne vorŭ aştepta la ora şi «loculŭ fixatŭ, unde aţĭ avutŭ bunĕtatea de a alege.

«Mórtea prin pistolŭ este cea maĭ sigură şi tot-d'o«dată cea maĭ dulce.

«Priimiţĭ, etc.

«Contele de Velliot.»

Iulian citindŭ epistola a observatŭ orologiulŭ sĕŭ, se apropiaŭ treĭ ore şi a începutŭ cu grabă a se îmbrăca. Unŭ calŭ albŭ 'lŭ aştepta la scara Othelului; aprindêndu'şĭ ţigara de havană şi aruncânduse pe calŭ cu cea maĭ mare uşurinţă a luatŭ direcţiunea către pădurea de Boulogne, erea atâtŭ de liniştitŭ şi dulce în câtŭ arŭ fi fostŭ imposibilŭ de a crede cine-va, că există atâtea indiferenţă într'unŭ omŭ ce după uă oră urmédă a vĕrsa sângele altuia, saŭ a 'şĭ inchide ochiĭ pentru totŭd'a-una.

Totulŭ erea preparatŭ de martoriĭ, şi ambiĭ adversariĭ salutându-se cu politeţă a ocupatŭ fie-care postulŭ sĕŭ

în depărtare de ḑece paşĭ unulŭ de altulŭ, sorţulŭ a decisŭ ca contele să descarce ântêiŭ arma în contra luĭ Iulian, şi iată că ântêiulŭ glonţŭ, şueră tocmaĭ pe lângă urechia fiuluĭ Baronuluĭ; Iulian la rândulŭ sĕŭ descărcândŭ, Contele a căḑutŭ la pămêntŭ glonţulŭ 'ĭ-a străpunsŭ pulpa piciorului. Unŭ omŭ ce privea puţinĭ paşĭ maĭ departe, aŭ plecatŭ cu grabă şi uă trăsură a trecutŭ ca fulgerulŭ. Párea că aştéptă resultatulŭ nepermiţêndŭ de a fi ḑăritŭ persóna ce se afla într'ênsa.

Iulianŭ s'a grăbitŭ îndată de a întinde mâna către Contele, şi aceia cariĭ cu uă secundă maĭ naiute schimbaŭ glónţe mortale acumŭ se îmbrăţişeḑŭ frăţeşte; şi dupĕ ce prin ajutorulŭ martorilorŭ aŭ legatŭ rana Conteluĭ séŭ despărţitŭ cu toţĭ ca nişte bunĭ fraţĭ, Contele depuinduse în trăsura ce 'lŭ ascepta, iară Iulian pe spinarea caluluĭ sĕŭ cellŭ albŭ.

La 6 ore certŭ, unŭ călăreţŭ, trecea prin strada Saint Germain, unde ca fulgerulŭ a fostŭ aruncată dintr'unŭ palatŭ uă cunună de florĭ, pe care călăreţulŭ luând'o cu cea maĭ nemerită îndemânare apoĭ cu o iuţélă neauḑită a dispărutŭ prin imensele strade ale Capitaleĭ, şi dupĕ o oră 'lŭ regăsimŭ la Othelulŭ de Lucru citindŭ următórea epistolă găsită în cununa de florĭ.

«*Scumpulŭ meŭ Louis.*

«In momentulŭ cândŭ glonţulŭ şuera d'asupra capu-
«luĭ tĕŭ, puţinĭ paşĭ maĭ departe o femee îngenuchiată
«şi cu lacrămĭ se ruga luĭ D-ḑeŭ ca să te arate învin-
«gătorŭ; erea Rosa ta. Décă se întêmpla contrariulŭ

«erea deja preparată de a te urma în voiagiulŭ cellŭ «fără sfârşitŭ. Incă de la 11 ore cunoştémŭ pericolulŭ «la care numaĭ pentru mine te aĭ expusŭ ; nimicŭ n'am «pututŭ face, amŭ alergatŭ la Monastirea Carmeliţilorŭ «şi din preună cu cuviósele călugăriţe, m'amŭ rugatŭ «pentru tine înaintea Sf. Altarŭ. Acolo numaĭ 'mĭ amŭ «liniscitŭ puţinŭ sufletulŭ şi uă mică mângâere m'a lu«minatŭ, ascultândŭ cântările îngereştĭ; atâtea rugăciunĭ «înfocate şi imnurĭ ce se înălţa împreună cu tămâia «speramŭ la Providenţă că nu mĕ va lăsa a fi pierdută.

«Te iubescŭ scumpulŭ meŭ Louis, şi afară de acéstă «hârtie nimuluĭ nu potŭ încredinţa secretulŭ inimeĭ melle, «de câtŭ numaĭ acestuĭ amicŭ tăcutŭ, răbdătorŭ şi rece «confiedŭ secretulŭ meŭ, şi numaĭ la elŭ fără frică, cu«tedŭ a spune, că tu aĭ deşteptatŭ în mine sentimen«tele necunoscute şi fără tine suntŭ ca mórtă între viĭ.

«In profundulŭ inimeĭ melle se făcea o luptă între «datoriele conjugale şi amorŭ, puterea însă nespusă a «amoruluĭ a învinsŭ, şi iată că eŭ cea maĭ mândră suntŭ «deja jucăria fiuluĭ Venus, Dumnedeulŭ meŭ! Dumne«deulŭ meŭ cellŭ puternicŭ, luminédă paşiĭ meĭ şi iartă «creaţiunea ta cea slabă, care 'şĭ mărturiseşte slăbiciunea «sa; şi tu benedicţiunea părinţilorŭ meĭ ce ca unŭ visŭ «'ĭ-amŭ în suvenirulŭ meŭ, condu pe nenorocita Rosa «ce pentru prima óră 'şĭ simte inima sfâşiată.

«Iubeşte Louis pe aceea ce pênă la mormêntŭ te a«doră.

«Rosa»

Acéstă epistolă ce cu inima palpitândă şi cu lacrămĭ ḑe bucurie a citit'o Iulian, a aruncatŭ, dupĕ cumŭ erea următorŭ, unt-de-lemn în focŭ, inima sa se sfâşia, ilusiunea 'ĭ a încetatŭ şi nimicŭ nu'şĭ maĭ putea aduce aminte.

«Cine îmĭ scrie astŭ-fellŭ se întreba pe sineşĭ? Fer«mecătórea din grădină? Oh! destinŭ, spune'mĭ décă urméḑă a fi dênsa vr'uă dată a mea, căcĭ altŭ-fellŭ viaţa pentru mine este o condamnare, unŭ supliciŭ.

A doua ḑi deşteptânduse a luatŭ pana şi atrasŭ rîndurile următóre:

«*Iubita mea Rosă*,

«Iţĭ mulţumescŭ pentru cununa, pentru rugăciunile talle, «pentru amorulŭ ce'mĭ daclarĭ. Mă credŭ maĭ fericitŭ de «câtŭ unŭ autocratŭ, îndrăsnescŭ a ḑice egalŭ chiar luĭ «D-ḑeŭ. Emoţiunea nu'mĭ permite de a scri maĭ multŭ, «iată că înaintea mea stă frumosul tĕŭ imagiŭ care priime«şte săruturile melle, acesta priveşte lacrămile melle, aude «palpităţiunile şi suspinurile inimeĭ melle şi décă dênsa «putea vorbi, chiarŭ ea te va încredinţa că te iubescŭ a«tâtŭ câtŭ nu'ţĭ poţĭ imagina. Nu'ţĭ maĭ adaogŭ nimicŭ «altŭ de câtŭ că într'uă ḑi, veĭ afla positivŭ că nu suntŭ «nevrednicŭ de a păstra nobila ta inimă, pe care uă di«nióră 'mĭ-aĭ confiat'o.

«Póte, iubit'o, că destinulŭ ne va dărui vr'uă dată şi «noă o oră de fericire, cellŭ puţinŭ cu tóte acestea per«mite'mĭ de a depune unŭ sărutŭ pe ochiĭ tĕĭ.

«Acella care respiră prin amorulŭ tĕŭ.

Louis.

D'abia a înmânatŭ acéstă epistolă luĭ Malatesta spre a o remite după adresă, şi unŭ pagiŭ aduce unŭ biletŭ din partea Lorduluĭ S... prin care îl invita la supeŭ chiarŭ în séra aceea. 'Ţĭ mulţumescŭ D-ḑeulŭ meŭ a strigatŭ, nu este în ḑadarŭ cândŭ creaţiunile télle adreseḑŭ către tine speranţele lorŭ. Şi veselŭ ca nicĭ o dată cerândŭ să'ĭ aducă mica sa levretă Luna, a ordonatŭ să'ĭ aducă trăsură şi a alergatŭ să visiteḑe pe Contele spre a se informa de rana sa. Hirurgulŭ a fostŭ lângă rănitŭ ; Contele, căruia a fostŭ anonsatŭ Iulian a ordonatŭ să fie introdusŭ lângă dênsulŭ şi aŭ schimbatŭ cuvinte de amiciţie, rana de şi urma a ţine în casă încă o lună pe Contele nicĭ unŭ pericolŭ însă nu risca piciorulul sĕŭ, cea-ce a constituitŭ maĭ fericitŭ pe Iulian, şi la patru ore post-meridiane acesta prânḑea cu Lordul şi cu Eleonora.

— Ah ! pre legea mea, Domnule Iulian, nicĭ o dată aşĭ fi creḑutŭ că cu atâta înlesnire putéĭ sfărâma piciórele Conţilorŭ a ḑisŭ Lordul.

— Şi cu tóte acestea glonţulŭ Conteluĭ puţinŭ a rĕmasŭ să mă lase fără o ureche a rĕspunsŭ fiulŭ Baronuluĭ.

— Şi astăḑĭ sunteţĭ în bună regulă cu Contele.

— Negreşitŭ, ambiĭ amŭ avutŭ dorinţa de a regula nişte daraverĭ vechĭ ale nóstre şi a ne da mâna de amiciţie.

— Suntŭ inamiculŭ dueluluĭ a adăogatŭ Miladia, emoţionată la culme.

— Şi eŭ respectabilă Dómnă, vă încredinţeḑŭ că nu

mergŭ în urma sa, de multe orĭ însă o picătură de sânge ce d'abia aroşéḑă vârfulŭ spadeĭ, redă liniştea uneĭ întregĭ familiĭ.

Supeulŭ s'a terminatŭ şi Lordul s'a scusatŭ pentru câte-va momente fiindŭ-că curierulŭ ĭĭ adusese maĭ multe paquete de epistole, iară ambiĭ amanţĭ aŭ mersŭ să se distreḑe în salla biliarduluĭ. Numaĭ acella care simte în inima sa săgéta amoruluĭ póte înţelege ce sentimente se luptaŭ în inimile luĭ Iulian şi a Eleonoreĭ, erea momentulŭ cellŭ maĭ frumosŭ al vieţeĭ lorŭ.

— Pe ce jucămŭ, scumpa mea, a întrebatŭ Julian.

— Pe unŭ calŭ albŭ de călărie a răspunsŭ Eleonora surîsândŭ.

— Eŭ câştigândŭ, voiŭ prefera unŭ sărutŭ dulce pe ochişoriĭ tĕĭ.

— Fie a răspunsŭ Eleonora roşinduse.

Şi amândoĭ aŭ jucatŭ cu multă artă, Julian a câştigatŭ întâiŭ care a şi priimitŭ sărutulŭ, iarŭ a doua óră Eleonora şi a doua ḑi nincheḑa în grajdurile eĭ cellŭ maĭ frumosŭ calŭ albŭ ce se afla în tot Parisulŭ.

Două lunĭ de amorŭ trecură d'atuncĭ în intervalulŭ cărora maĭ multe epistole s'aŭ schimbatŭ. Julian la unŭ semnŭ alŭ Eleonoreĭ cunoştea unde urma a face preumblarea eĭ şi unde va petrece seratele, totŭ d'auna şi în totŭ loculŭ o urmărea ca o fantomă; din cândŭ în cândŭ visita pe Lordulŭ şi de douĕ séŭ de treĭ orĭ aŭ prînḑitŭ cu dînsulŭ, şi cu tóte acestea de şi în aparenţă domina uă linişte complectă, viermele însă alŭ gelosiĭ îĭ rodea rănunchiĭ. Omulŭ sĕŭ de confienţă îĭ relata în tóte ḑi-



lele persónele ce visita pe Lordulŭ S...... şi loculŭ unde mergea Miladia cândŭ eşea fără soţulŭ eĭ. Libertatea cu care Eleonora vorbea şi saluturile ce erea forţată de a le priimi pedepseaŭ de mórte pe nenorocitulŭ Iulian, căuta amantă tăcută şi melancolică cu maĭ multe tómne de câtŭ primăverĭ şi a reuşitŭ contrariulŭ, nimenea nu îndrăsnea de a discuta virtutea Miladiĭ, toţĭ însă mărturiseaŭ că erea ambiţiósă şi acestŭ caracterŭ ulŭ Eleonoreĭ, provoca supliciurĭ în inimile amândorora şi în fine urma a avea locŭ resultatele pe care le va afla lectorulŭ.

Genariŭ număra 25 ḑille din viaţa sa, ḑăpeḑĭ şi geţurĭ producte ale erneĭ causa problematică existenţa săracilorŭ, pe cândŭ bogăţia galopa cu mândrie pe strade, trasă de nişte săniĭ luxóse dirigânduse către palatulŭ din strada Luvruluĭ No. 17, acolo se dedea unŭ supeŭ la 100 personagiurĭ din clasa cea maĭ înaltă; Contele Velliot celebra ḑioa sa onomastică, între ceĭ-l-alţĭ învitase pe Lordul S...... şi pe Julian, iar Eleonora 8 ore maĭ nainte citea următórea epistolă.

«*Scumpă Rosă*,

«Este imposibilŭ a te întâlni în casa Conteluĭ fără «ca să nu'mĭ esŭ din minte din causa gelosieĭ. Eŭ amŭ «motive seriósc de a mă afla acolo de vreme ce tu aĭ «rugăciunea acelluia ce te iubeşte ca sub nicĭ unŭ cu«vântŭ sĕ nu mergĭ.

Adoratorul tĕŭ

Julian»

Rosa, care pe de uă parte dorea a se supune la vocea luĭ Julian, deocamdată a decisŭ de a nu merge, rămâindŭ însă acasă se socotea neîndreptăţită de a nu împărăţi într'uă séră, vanitatea a reuşitŭ şi iat'o strălucindŭ în costumulŭ eĭ cellŭ albŭ de mórŭ ce sămăna ca luna, ce cu mândrie apărea şi pe cândŭ în tótă societatea revărsa lumina, numaĭ omuluĭ pe care 'lŭ iubea 'ĭ a aruncatŭ uă négră obscuritate. Julian la acéstă vedere 'şĭ a smulsŭ cu furie barbişonulŭ şi ca un exaltatŭ 'şĭ a muşcatŭ bud̦ele, dorea să 'şĭ ascund̦ă întristarea ce'lŭ turmenta şi în parte a a reuşitŭ, cândŭ însă la vĕd̦utŭ pe Eleonora dansândŭ pe braţele aceluia de a care cu puţinŭ maĭ nainte, graţie eĭ, priimea mórtea, inima sa se sfâşia de palpitaţiunĭ şi daca avea forţa luĭ Samson cu mulţumire arŭ fi dărâmatŭ palatulŭ Conteluĭ înmormântînduse cu aceea pe care adora spre a pune capătŭ nenorocirilorŭ sélle. Capulŭ îĭ ardea iarŭ corpulŭ sĕŭ se mişca spasmoticŭ, îĭ erea într'adevĕrŭ imposibilŭ de a maĭ sta, nicĭ chiarŭ condamnatulŭ la mórte cândŭ îlŭ urcă pe eşafodŭ n'arŭ fi pututŭ simţi nişte asemenea torture, s'a apropiatŭ de Conte s'a scusatŭ, justificânduse pe câtŭ a pututŭ, şi scoborîndŭ maquinalmente treptele s'a aruncatŭ în trăsură ca unŭ cadavru şi maĭ târd̦iŭ însuşĭ dînsulŭ ignora cumŭ s'a aflatŭ în camera sa.

Avea necesitate de unŭ amicŭ tăcutŭ, unŭ asemenea îĭ lipsea, a căutatŭ pe Malatesta şi inima sa a respiratŭ puţinŭ cândŭ 'ĭ a naratŭ nenorocirile sélle. Matrucidulŭ profitând de occasiune a măritŭ bănuelile luĭ Iu-

lian ca în desperarea sa să'lŭ pótă specula maĭ bine şi dupĕ plecarea luĭ Iulian a luatŭ pana şi a scrisŭ.

Adoua ḑi de diminéţă demonulŭ infernalŭ alŭ familiĭ Lionel preda Miladiĭ epistola următóre.

Eleonora,

«Eştĭ ângerŭ saŭ demonŭ? 'mĭ este imposibilŭ de a «cunósce, pentru mine din ḑi în ḑi deviĭ unŭ misterŭ. «Ignoreḑŭ daca eştĭ primăvara ce'mĭ aduce rose, saŭ «tómna care mă va trimite la mormântŭ, daca eştĭ E-«demulŭ, saŭ Infernulŭ şi daca mĕ iubescĭ saŭ te pre-«facĭ.

«Nu sciŭ care destinŭ negru m'a condamnatŭ la e-«terne suferinţe, căcĭ nicĭ măcarŭ uă rasă de speranţă «nu'mĭ permite în viitorŭ uă mică fericire.

«Daca 'mĭ porunceaĭ sĕ popreseŭ mişcarea pământu-«luĭ saŭ a stinge lumina sóreluĭ, daca îmĭ cereaĭ cape-«tele autocraţilorŭ, comorile lumeĭ, viaţa mea, lumea «intrégă, n'aşĭ fi creḑutŭ că 'mĭ cerĭ imposibilitate; «Tu însă Eleonoro, aĭ refusatŭ de a sacrifica vanitatea «ta uneĭ serate pentru acella care întocmaĭ ca o făclie «se topeşte înaintea ta.

«Uă presimţire 'mĭ ḑice că flórea amoruluĭ nostru ce d'a-«bia a începutŭ a înflori, uă tómnă frigurósă a veştejit'o.

«Duminică séra veĭ fi la othelulŭ Baronuluĭ N... suntŭ «şi eŭ învitatŭ, te voiŭ aştepta acolo; daca în realitate «nu mĕ iubeştĭ pune la gâtulŭ tĕŭ uă *batistă albă*».

Servulŭ D-le

Louis.

Uă cétă désă acoperea Parisulŭ în totŭ intervalulŭ ḑillei de 30 Genariŭ, şi uă melancolie generală coprindea pe locuitoriĭ sĕĭ.

Othelulŭ Baronuluĭ N...... din strada «Victorieĭ» erea splendidŭ illuminatŭ. Între alţiĭ erea şi Iulian, fiŭ vedea cineva fórte turburatŭ; douĕ ore maĭ nainte infernalulŭ Malatesta în aşea gradŭ a calomniatŭ virtutea Eleonoreĭ în câtŭ d'abia 'şĭ putea ţine desesperarea, de vreme ce pe d'altă parte a înduplecatŭ pe Miladia, ca plesantândŭ sĕ pórte la gâtu eĭ batista cea albă.

Pendula suna 9 ore şi uruitulŭ uneĭ trăsurĭ s'a auḑitŭ în curte, erea equipagiulŭ Lorduluĭ S...

Eleonora a apărutŭ ca o Regină, a salutatŭ societatea întrégă, iarŭ privirile eĭ s'aŭ dirigiatŭ către Julian, a observatŭ palórea feţeĭ sélle s'a spăimântatŭ şi s'a grăbitŭ de a lua de la gâtulŭ eĭ blastemata de *batistă albă*, erea însă tîrḑiŭ, nenorocitulŭ fiŭ alŭ Baronuluĭ nu maĭ simţea, simţirea 'lŭ abandonase, a aruncatŭ nişte privirĭ pătrunḑătóre asupra acelia care 'ĭ răpise mintea şi două lacrămĭ aŭ răcoritŭ genele sélle. Oh! Rosa, a apucatŭ sĕ ḑică în sineşĭ ast-fellŭ recompenseḑĭ amorulŭ meŭ către tine, când 'ţĭ-amŭ greşitŭ? — Miladia S... a înţelesŭ fórte bine vocea tăcută a inimeĭ luĭ, s'a apropiatŭ de dînsulŭ şi luându'ĭ mâna 'ĭ a ḑisŭ.

— Pentru D-ḑeŭ, Domnule Iulian, suferiţĭ, sunteţĭ atâtŭ de palidŭ.

— Exaltatulŭ d'abia a surîsŭ cu amărăciune.

— Tăceţĭ?

— Scuḑaţimă, Domnule Conte, amŭ fostŭ aşea de rĕŭ

şi amŭ avutŭ necesitate de plimbare, a răspunsŭ infortunaulŭ june necunoscêndŭ pe Miladia şi credêndŭ că vorbeşte cu Contele de Velliot.

— Dumnedeulŭ meŭ! Dumnedeulŭ meŭ! aruncă trăsnete sĕ mĕ ardă, ce amŭ comisŭ eŭ nenorocita, a strigatŭ Eleonora afară din sineşĭ, şi observândŭ că se compromitea a mersŭ lîngă soţulŭ eĭ 'ĭ a şoptitŭ douĕ cuvinte la ureche şi nobilulŭ Lordŭ prefăcênduse că are necesitate indispensabilă sĕ mérgă pentru o affacere seriósă la unŭ locŭ din preună cu Julian, a plecatŭ cu dînsulŭ acasă la elŭ, iarŭ dupĕ uă orĕ s'a înapoiatŭ ca sĕ conducă pe soţia sa, scudînduse vis-a-vi de familia Baronuluĭ şi din partea luĭ Julian ce suferea grósnicŭ. În dadarŭ s'aŭ muncitŭ ambiĭ din preună cu mediculŭ chematŭ, spre a întórce în simţire pe fiulŭ Baronuluĭ, Iulian nu'ĭ maĭ recunoştea, vorbea multe darŭ fără a putea ţine şirŭ, contracta duelurĭ ilusoriĭ, plîngea ca unŭ copilŭ şi se temea de cea maĭ mică mişcare. S'a observatŭ însă că culórea cea albă îĭ causa nişte emoţiunĭ odióse.

Miedulŭ nopţiĭ trecuse deja şi Lordul fórte atinsŭ s'a retrasŭ în apartamentele sélle spre a se odihni, de vreme ce Eleonora pînă diminéţa a privigiatŭ la patulŭ exaltatuluĭ.

— Ludovicŭ alŭ meŭ nu vorbeştĭ Roseĭ télle, nu vedĭ cum ea te iubeşte, cumŭ plînge lîngă tine?

— Rosa, sora mea a muritŭ, 'mĭ aducŭ aminte eramŭ încă mititelŭ.

— De ce darŭ teaĭ luptatŭ în duelŭ pentru mine daca nu mă iubeaĭ?

— Ascultă Malatesto, mergĭ îndată în Englitera la Regent S. Park, 'mĭ amŭ perdutŭ inima, 300,000 francĭ suntŭ depușĭ la Banquerulŭ Paul, ia acéstă sumă pentru tine; și unŭ hohotŭ spasmosticŭ a spăimântatŭ pe sărmana Eleonora.

— Julian, nu mĕ maĭ cunoștĭ, pe mine Eleonora? iată suntŭ a ta, spune'mĭ unŭ cuvîntŭ și nu'mĭ sfărâma inima.

— Da, bună séra ce facețĭ, sunteţĭ bine? iarŭ daca nu'ĭ veĭ găsi acolo, suntŭ Tribunale în Franța la care va da comptŭ Contele.

Diminéța a aflatŭ pe Eleonora îngenuchiată înaintea icóneĭ Fecóreĭ rugânduse.

«Maica Domnuluĭ dicea dînsa cu lacrămĭ, către tine «înalțŭ rugile melle și la piciórele télle consacredŭ spe«ranțele melle, redă sănătatea luĭ Julian saŭ sĕ inter«viĭ pentru sufletulŭ meŭ.

Sevârșindŭ rugăciunea sa, a intratŭ de isnóvă cu ochiĭ scăldațĭ în lacrămĭ în camera luĭ Iulian, l'aŭ aflatŭ, maĭ liniștitŭ și o schintee de speranță a'apărutŭ pe ochiĭ eĭ.

— Bună diminéța, Domnule Iulian, amŭ venitŭ maĭ de diminéță, ca să vĕ rogŭ să mă accompaniațĭ astădĭ la uă escurțiune ce amŭ intențiunea sĕ facŭ.

— E! amice, a răspuns Iulian cu indiferență rîdândŭ, este timpŭ de duelŭ și maĭ cu sémă pentru amorŭ.

— Adio Ludovic, adio pentru totŭ-d'a-una. Rosa cu viața eĭ urmédă să plătéscă nenorocirea ce 'țĭ-a causatŭ, décă veĭ reveni vr'uă dată nu uita, te rogŭ, de a o erta

a greşitŭ şi iată peste puţinŭ prin altă greşélă plătesce crima eĭ. Décă într'adevĕrŭ aĭ iubit'o, Ludovic, vino atuncĭ la mormêntulŭ eĭ şi spune pămêntuluĭ cellŭ care o va acoperi că o erţĭ, de nu doresci şi chiarŭ mórtă ca să fie pedepsită, şi depuindŭ sărutulŭ morţiĭ pe ochiĭ luĭ Iulian, a eşitŭ cu inima sfâşiată şi cu lacrămile pe ochĭ, aruncândŭ âncă uă-dată uă privire asupra aceluia ce iubea pe care prin amorulŭ eĭ l'a redusŭ la nebunie şi de la care se depărta pentru totŭ-d'a-una. Momentŭ oribilŭ ce pana este imposibilŭ de a descri şi numaĭ uă inimă sansibilă póte a'şĭ imagina.

DOUĔ SINUCIDERI SI TREI MORTI

Dupĕ cum, adesea uă nópte frigurósă de primă-vară, vestejesce rosa din grădină şi flórea câmpuluĭ şi le predă vecĭniciei înainte de a se îmbĕtrîni, totŭ asemenea şi oribila nópte de 30 Ianuariŭ a influenţat asupra nenorociteĭ Rosa. Frumuseţea sa a dispărutŭ, palórea eĭ mortală invocă clemenţa umanităţiĭ, ḑăcea pe patulŭ eĭ cu ochiĭ roşiĭ din causa lacrămilorŭ şi cu inima inconsolabilă, iar părulŭ sĕŭ cellŭ în neregulă dovedea tempesta sufletuluĭ eĭ. Erea ḑece ore aprópe când s'a ridicatŭ din patŭ, a chematŭ pe femeea din casă şi a ordonatŭ de a nu permite intrarea nimuluĭ înainte de 12 ore, fiindŭcă parte din nópte causându'Ĭ insomnie, avea necesitate de odihnă, şi apoĭ luândŭ pana a scrisŭ epistola următórea:

«*Nobile Lord!*

«Iartă pe uă ingrată ce prin modulŭ acesta plătesce «recunoscința eĭ către D-ta, te-amŭ respectatŭ totŭ-d'a-«una pênĕ la adorațiune și mĕ socotémŭ lângă tine fe-«ricită credêndŭ că ast-fellŭ este relațiunea între femee «și bărbatŭ.

«La grădina însă Regent S. Park inima mea maĭ ân-«têiŭ a tresăritŭ dintr'unŭ sentimentŭ streinŭ, iar la «Paris m'amŭ convinsŭ că nu maĭ aparținémŭ ție, când «mĕ aflamŭ lângă tine, când stamŭ la masă, și în orĭ-«ce altŭ momentŭ, inima mea căuta pe Iulian, iar min-«tea mea alerga după dênsulŭ, d'abia extrema ta bună-«tate și suvenirulŭ recunoscințeĭ către tine, mĕ siléŭ de «a'țĭ vorbi. Nóptea te uĭtamŭ și ereamŭ maĭ fericită, «fantesia mea liberă crea palaturĭ în care urma să trăescŭ «cu dênsulŭ; și elŭ mĕ iubea, oh! suntŭ sigură! erĭ «sĕrmanulŭ s'a exaltatŭ; a cerutŭ să'ĭ probezŭ că'lŭ iu-«bescŭ séŭ nu, iar eŭ miserabila voindŭ să'lŭ tachinezŭ «'ĭ-amŭ răpitŭ mințile prin *batista cea albă.*

«Supliciurile și amărăciunile ce de erĭ suferŭ, arŭ fi «fostŭ suficiente fără îndoială de a'mĭ ispăși inima, pă-«rulŭ meŭ iată că s'a albitŭ, inima mea s'a veștejitŭ și «pe buzele melle nu simțŭ de câtŭ otrava; urăscŭ lu-«mina dilleĭ și nu potŭ privi nicĭ pe tine nicĭ pe dên-«sulŭ, înaintea amêndurora suntŭ culpabilă.

«In asemenea cadŭ mórtea este uă binefacere. Aĭ «inimă generósă și fără îndoială mĕ veĭ ierta, ascunde «sinuciderea mea și aruncă unŭ vĕlŭ asupra subiectuluĭ «morțiĭ melle, nu dorescŭ a pleca din lume ducêndŭ du-«pĕ mine și ura eĭ.

«iartă-mĕ,

Eleonora.

Lordul se deşteptase şi prima grijă a acestuĭ nenorocitŭ nobilŭ a fostŭ de a alerga în camera luĭ Iulian, 'ĭ-a adresatŭ diferite întrebărĭ; bolnavulŭ de locŭ nu l'a recunoscutŭ şi îĭ dedea nişte răspunsurĭ cu totulŭ fără şirŭ. Mediculŭ l'a încredinţatŭ că însănătoşirea sa este prea dificilă, a întrebatŭ apoĭ despre soţia s'a şi i s'a spusŭ că dórme.

La 12 ore, Eleonora s'a grăbitŭ de a se îmbrăca trimiţêndŭ o servitóre să'ĭ aducă nuvele despre sufferindulŭ şi acésta a repetatŭ pênă séra; La prânḑŭ d'abia a luatŭ unŭ bulionŭ, sănătătea eĭ erea sdruncinată; soţulŭ eĭ atribuea acésta la insomnie şi emoţiune, este însă curiosŭ că ambiĭ soţĭ aŭ evitatŭ de a vorbi despre bolnavŭ.

Séra la 9 ore certŭ, Miladia s'a retrasŭ în apartamentulŭ sĕŭ şi sunândŭ a chematŭ pe fidela eĭ femee din casă ordonându'ĭ de a înmâna bolnavuluĭ uă rosă şi a'ĭ adăoga că este presentată de chiarŭ Rosa.

Servitórea după puţine momente s'a întorsŭ şi Miladia a aflatŭ că Ludovic a înghiţitŭ flórea ca uă iuţélă sălbatică.

Nenorocire, a strigatŭ şi a închisŭ cu linişte uşea camerii dupĕ ce maĭ nainte a remisŭ servitóreĭ epistola ce amŭ vĕḑut'o, dândŭ ordinŭ de a se înmâna Lorduluĭ dupĕ ce 'şĭ va lua cafeaoa dimineţeĭ. Dupĕ acésta făcându-şĭ rugăciunea, a scosŭ dintr'o cutie unŭ flacon pe care puindul la gură 'lŭ a şi deşertatŭ îndată, apoĭ a luatŭ cartea sa de rugăciune şi s'a aşeḑatŭ pe sofa citindŭ; somnulŭ 'ĭ-a închisŭ genele şi s'a deşteptatŭ numaĭ dupĕ ce otrava începuse a face efectulŭ eĭ.

Diminéța următóre Lordul din preună cu mediculŭ se aflaŭ lângă patulŭ Eleonoreĭ ce se otrăvise, dându'ĭ adjuterulŭ putinte al sciințeĭ; erea încă timpŭ și după câte-va ore partisanulŭ luĭ Asclipion, felicita pe Lordul, asigurându'lŭ că soția sa erea afară din pericolŭ, mediculŭ 'ĭ dedese o doḑă de narcoticŭ, care 'ĭ a causatŭ somnulŭ ce a duratŭ până a doua ḑi de diminéță.

Lordul se deșteptase la 8 ore, și aflândŭ că soția sa a pășitŭ pericolulŭ, a eșitŭ din casa sa; a luatŭ uă trăsură de piață și după uă oră l'aŭ vĕḑutŭ reḑematŭ cu mâna pe marmura unuĭ monumentŭ din Cimitirulŭ la Porte Rouge pe cândŭ cu cea-l-altă a scosŭ din buḑunarŭ unŭ pistolŭ, l'a apropiatŭ de tâmpla sa și după uă secundă detunătura armeĭ chemase pe preotulŭ Cimitiruluĭ la loculŭ acella; sĕrmanulŭ Lord S... ḑăcea mortŭ, ochiĭ sĕĭ aŭ rĕmasŭ fixațĭ către cerŭ.

Tóte jurnalele în doliŭ a doua ḑi scriaŭ despre trista causă acesteĭ familiĭ, fără însă a atinge misterulŭ.

D'abia a treia ḑi în urma acesteĭ fatalitățĭ, Eleonora priimea prin poștie din partea soțuluĭ eĭ următórea epistolă.

Rosa,

«Iartămă că și mortŭ viŭ a'țĭ turbura liniștea, crede «însă că acésta este ultima occasiune prin care 'țĭ me«moreḑŭ pe acella care în Alexandria Egyptuluĭ te-a res«cumpĕratŭ de la pirațĭ (hoțĭ de mare) și care înainte «de a afla cine eștĭ 'țĭ-a offeritŭ numele sĕŭ.

«Ițĭ scriŭ acésta ca să te facŭ numaĭ să cunoștĭ a-

«devěratulŭ tĕŭ nume şi familia ta, pe care aĭ uitat'o.
«Eştĭ fiica Baronuluĭ Lionel, tatălŭ tĕŭ geme în temni-«ţile Cracovieĭ pentru casurĭ politice, gracie însă ultimi-«lorŭ încredinţărĭ ce mi s'a datŭ de Ambasadorulŭ Aus-«triĭ i se accordă gracie.

«Trăeşte dérŭ. ca să uşureḑĭ ultimile ḑille alle acelluia «care 'ţĭ-a datŭ existenţa.

«Te ertŭ din inimă şi 'ţĭ ureḑŭ ca Providenţa să 'ţĭ «redea câtŭ maĭ curândŭ linişteа sufletuluĭ tĕŭ.

«Déca Iulian va reveni vr'uă dată, este atâtŭ de bunŭ «şi 'ţĭ va reda ḑille fericite, orĭ şi cum însă speră în «Dumneḑeŭ şi rógăte pentru sufletulŭ meŭ.»

S...

Orĭ şi cine 'şĭ póte închipui întristările şi amărăciunele ce aŭ adăpatŭ pe Eleonora mórtea Lorduluĭ şi epistola sa.

Optŭ ḑille în urma acestuĭ teribilŭ evenimentŭ, în grădina unuĭ Palatŭ din Foburgul Mont Martre se vedea uă femee de uă talie frumósă şi caracterŭ nobilŭ, îmbrăcată în costumŭ de doliŭ, palidă ca unŭ cadavru, iară slăbiciunea eĭ dovedea că d'abia a părăsitŭ patulŭ eĭ scăpândŭ dintr'o bólă seriósă; pe lângă dênsa sta unŭ june ce cu stupiditate observa obiectele din împrejurŭ. Aceştia eréŭ exaltatulŭ şi văduva, care în ḑadarŭ căuta de a'ĭ reda cea-ce 'ĭ-a luatŭ.

Sórele vărsa ultimele sélle rase şi doĭ ómenĭ aŭ cerutŭ de a vedea pe nobila văduvă, eréŭ Malatesta şi unŭ bătrânŭ gârbovitŭ de podagră.

— Permiteţi'mĭ, Dómnă, a vĕ presinta pe D-lŭ Baron Lionel, părintele nenorocituluĭ Ludovic a ḑisŭ Malatesta.

D'abia a terminatŭ acéstă frasă a sa Malatesta, şi Eleonora s'a aruncatŭ pe gâtulŭ bătrânuluĭ ţipândŭ şi acoperindu'lŭ de sărutărĭ, pe cândŭ lacrămile curgéŭ pe faţa eĭ. Ah! nenorocitŭ părinte, câtŭ de târḑiŭ 'ţĭ dă libertatea D-ḑeŭ, iată eŭ fiica ta răpită. suntŭ criminelă iară în camera d'alăturĭ nenorocitulŭ fiŭ alŭ tĕŭ este nebunŭ. L'amŭ iubitŭ nesciindŭ că este fratele meŭ, maĭ bine să nu fi aflatŭ. D-ḑeulŭ meŭ D-ḑeulŭ meŭ, creaţiunea ta cea slabă cere ertare, a greşitŭ fără voia sa şi dintr'o rea neînţelegere a devenitŭ acéstă grosavă catastrofă.

Bătrânulŭ emoţionatŭ la estremitate a strânsŭ în braţele sélle pe fiĭ sĕĭ şi vocea sa se înăbuşea fără a fi în stare a pronuncia unŭ cuvêntŭ chiarŭ.

In tótă nóptea aceia a aflatŭ de la Rosa evenimentele sórteĭ sélle, iară Iulian se afla într'uă nesimţire complectă. S'a hotărâtŭ ca a doua ḑi Rosa să intre în camera luĭ purtândŭ acelaşĭ costumŭ din 30 genuariŭ şi cu uă batistă albă la gâtulŭ eĭ; póte că acestŭ suvenirŭ îĭ va causa effectŭ asupra sistemuluĭ nervosŭ, altŭ-fellŭ însă a voitŭ destinulŭ. Indată ce Iulian a vĕḑutŭ pe Rosa, coprinsŭ de unŭ cutremurŭ a strigatŭ: Fantómă a Roseĭ de ce mă pedepseştĭ? şi uă violentă sguduitură l'a trântitŭ la pămêntŭ. Ochiĭ sĕĭ aŭ îngheţatŭ şi circularea sângeluĭ a încetatŭ. Dupĕ câte-va momente sora şi tata vĕrsaŭ lacrămĭ lângă cadavru.

Sĕrmanulŭ Baron suferindŭ durerea aceseĭ fatalităţĭ

în momentŭ cândŭ spera ḑille maĭ senine, s'a aşeḑatŭ în patŭ spre a nu se maĭ ridica, Malatesta 'ĭ-a offeritŭ serviciele sélle infernale pe cândŭ Rosa umplea camerile cu jeletele sélle lamentabile.

— Rĕposatulŭ Ludovic, Domnule Baronŭ, se află datorŭ la othelulŭ Luvru 10,000 francĭ a ḑisŭ matrucidulŭ.

— Iată, bunulŭ meŭ amicŭ, priimesce acéstă poliţă şi aquit'o la Banquierulŭ Paul, este tocmaĭ suma ce datoréḑă.

Plecândŭ a luatŭ şi douĕ reţete, pe care medicul le scrisese, spre a aduce medicamentele necesariĭ, înapoindu-se, în locŭ de medicamente aducea nenorocituluĭ Baronŭ mórtea, unŭ flaconŭ pe care urma a'lŭ deşerta bolnavulŭ conţinea otravá, miserabilulŭ omorîtorŭ în locŭ de 10,000 francĭ a priimitŭ 100,000 de la Banquierŭ falsificândŭ poliţa Baronuluĭ, şi demonulŭ infernuluĭ 'ĭ-a insuflatŭ idea de a otrăvi pe Baronulŭ spre a nu se descoperi fapta sa ; a acoperitŭ uă crimă prin alta.

In mŏnăstirea Carmelitelorŭ, unde altă dată Rosa se ruga pentru viaţa amantuluĭ eĭ, acolo tată şi fiŭ, aŭ fostŭ înmormântaţĭ. Una din surorĭ ale mŏnăstireĭ aprindea în tóte ḑilele candela şi adăpa cu lacrime scumpele morminte, erea fiica, sora şi amanta, Rosa, care s'a consacratŭ luĭ D-ḑeŭ numindu-se sora acestuĭ asilŭ de binefacerĭ.

ŞEASE LUNI

Şésse lunĭ trecuseră exactŭ de la acea epochă şi mulţime de curioşĭ se adunaŭ pe piaţa Greveĭ. Unŭ stégŭ

roşiŭ aşeḑatŭ d'asupra uneĭ prăjinĭ dovedea că acolo se afla gelotina, uă ființă urma să satisfacă societatea cu capulŭ sĕŭ, acesta erea falşulŭ Baronŭ Liognelo, Malatesta.

Unŭ asasinatŭ comisŭ la othelulŭ luĭ Tata Jannot, a inculpatŭ pe acestŭ monstru, pe Pepenel şi pe Susana, cellŭ d'ântêiŭ s'a condamnatŭ la mórte, iar ceĭ-l-alţĭ duoĭ la muncă silnică pe 20 de anĭ.

In ultimulŭ momentŭ, cândŭ maĭ putea vedea lumina ḑilleĭ s'a căitŭ miserabilulŭ, frica pedepseĭ şi mustrarea consciinţeĭ l'aŭ făcutŭ necunoscutŭ, în acea grozavă posiţiune aflându-se a cerutŭ permisiunea de a vorbi, şi accordândui-se, cu căinţă 'şĭ-a mărturisitŭ păcatele ; crimele matruciduluĭ aŭ fostŭ atâtŭ de multe, în câtŭ ca să le descrie cine-va arŭ trebui broşurĭ întregĭ, a maĭ adăogatŭ că la comiterea acestorŭ crime a fostŭ provocatŭ de pasiunea joculuĭ de cărţĭ, şi după uă oră capulŭ sĕŭ se bătea departe de corpŭ.

Optŭ ḑile după acésta clopotele mŏnăstireĭ Carmelitelorŭ sunaŭ de mortŭ, şi unŭ cadavru se înmormênta lângă Ludovic şi Baronulŭ, erea infortunata Rosa ; numaĭ pămêntulŭ a pusŭ sfârşitŭ lacrămilorŭ şi durerilorŭ inimeĭ sélle.

Liniştea morţilorŭ turbura pentru câte-va ḑille numaĭ urletele văitătóre ale fideliĭ Levrete, nu trecu însă multŭ timpŭ şi nenorocitulŭ animalŭ într'uă diminéţă ḑăcea mórtă d'asupra mormintelorŭ.



